

Пацан

Іван Багряний

(Оповідання)

Моєму маленькому другові.

Над містом високо в блакиті з'явився аероплан. Перший тут, відколи світ стоїть. Якось раптом, не більше за ластівку, невдоволено нечувано урчав і крутився в скелястих хмарах — точнісінько — звив собі гніздо там, на білих островах.

Ще з ранку місто напружено чекало. Чекало кого хочете, самого чорта, тільки не такого гостя, тому по всьому місту стільки роззявлених ротів, скільки мешканців.

І тільки аероплан... і більш нічого. Знову напруженість, знову чекання болюче, нервово.

Весняний пустотливий вітер каламутив тривогу, спотикався на м'ягкому снігу, носив і шарпав уривки розмов, здогадок і настроїв:

— ...ідуть...

— ...Гайдамаки...

— ...Мериканці...

— ...анці...

— ...івці...

— Чорт, погібелі на їх немає.

— Прийдуть мериканці і цар і—і... дадуть вони большакам парла, тут їм жаба й цицьки дасть.

Високий чорний піп (що не об'їздив парафії уже ось півроку з ляку) уперше насмілювався вийти на вулицю і то в штанях, рясу залишив дома, а з рясою і чин. Біля дубових воріт навколо нього скупчились обіжені інтелігенти, попадая, ще хтось і дві носаті сухопарі попівни, поздоровляли, тисли руки... Піп навіть сльози пустив:

— Ггаспада.. гаспада... вот!.. Не говоріл?... Ну тепер уже, охх, слава тебе...— Задравши голови, стежили за крицевим гостем.

В глупу минулу північ ревком і "самоохорона" залишали місто.

На станції в темряві совався паротяг без гудків, без свистків; метушились люди, сперечались, зле лаялись впівголоса, причеплювали... відчеплювали... і знов причеплювали платформи (вагонів лише два й ті товарні). Всі наказували і ніхто не слухав. Багато з "самооборони" ще в місті покидали рушниці і розбіглись хто куди потрапив.

Колька плутався між вагонів, тягав за собою важку карабінку, совав всюди свого носа і задьористо покрикував. Лячно і весело. Руда підрізана шинеля, дірчаві чоботи, подертий чужий кашкет налазить на очі... Ці очі на смаглому, немитому, кирпатенькому лиці неспокійні й цікаві.

Кольці дев'ять літ. Забрьоханий Колька по самі вуха. Ось він спинився, облизав зшерхлі губи, подумав, підсмикнув карабінку і рішуче подався до останньої платформи.

Там ставили єдиний кулемет.

— Жівей! жівей, братішки! Ну!

— От!? Ах ти пацан...— "братішки" покотились зо сміху.— Ти диви, я думав він забіг, як цуцик, а він... такий малий і...

Тому, в кого за хвилю бігали комахки поза шкірою, стало страшенно соромно від дитячого дзвінкого голосу, веселого і безпечного.

— Йш, козявка... з-під шапки не видно, а командує, хо! А про те всі пацана любили, особливо Голубів, він його й охрестив так — "пацан". Тоді ще це слово було нове, не затерте і бриніло для Кольки як особливий чин або титул і він цим неабияк пишався, бо ж у цілому місті тільки один пацан і це він — Колька.

Товариш Голубів, кремезний дядя, главковерх, схопив за рваний козирьок і нацупив пацанові кашкета аж на самий ніс.

— Ну?

— Товариш Голуб, ще довго?

— А що?

— Та мені... в одно місце треба...

— А-а... п-понятно: Валяй, встигнеш ще. Колька подався.

* * *

...Біг порожніми вулицями. Ніде й собаки. Ворота й віконниці всюди, мов заклепані, хоч би де світилось,— як смерть пройшла по них. Пірнеш туди, ніби в ополонку. Чорні й зловісні вони глтали малого хлопця й потім раптом викидали з другого боку, ніби мишеня з вовчої нори.

Колька біг і не насмілювався озирнутися назад. Під ногами хрускав тоненький льодок і часом попадав у пришерхлу глибоку колію, набирав у дірчавий чобіт і тоді у ньому пищало. Крутивсь як у темній печері.

Тільки непереможні бажання і передчуття, що не вглядиш більше, як тепер — в останнє когось незрівнянно дорогого, може загнати, до болю стиснувши серце, в оці глупі, однині ворожі, сповнені затаєною смертю вулиці-нори.

Звернув за ріг на площу. Тут близенько, ось — раз... два...

За два дні він стрів її ось тут, під церквою, ночувала на плитах.

Немає...

Забіг на "постоялий", але там узагалі нікого, хоч запали... А тепер?!

Колька всього лише хотів побачити матір, свою бідну жебрачку матір.

Він її не бачив учора й позавчора і може не побачить зовсім... зовсім... Самотню, хвору, голодну. Але він знайде ж її нині, як же це?

...І пацан метнувся знову завулками. Важка карабінка стукала об литки,— придержував її зашпарілою рукою і біг, поспішав. Широко хлипав, ніби рибиною зябрами. Чисте весняне повітря будило спогади і хотілося плакати.

* * *

Уже причепили й паротяг, а Колька не повертався.

— Туди к бісу, похвалявся, хоробрився і втік. — Дитина, що ж... злякався...

Одчалу́й, ребя́та-а!!.. — Голубі́ву було шко́да,— пропа́де паца́н. Не поми́лють, де там... і за те, що кара́бінка, і за те, що "паца́н"... Але що ж...

Потя́г загри́мів, мов ске́лет, і полі́з у темря́ву, ні́би в во́ду. Хутчі́й... хутчі́й... Вже аж за першо́ю будко́ю дав гу́док протя́жний і глу́хий та́кий — чи проща́льний, чи засте́режливий...

...а по перо́ну бі́гало безпора́дне ма́ле хлоп'я́, да́лі кину́лось до́ганяти потя́г, до́бігло до сема́фора... Ку́ди?

Потя́г кану́в у чо́рну неві́домість.

Сто́яв до́вго. По́тім поверну́вся і сів бі́ля двере́й поро́жньої ста́нції. Сиді́в нерухо́мо. Сто́млено прити́скав ні́му кара́бінку. Плута́ні ду́ми, триво́га, жа́ль за незна́йдену ма́тір і бі́ль самотно́сти навали́лись ка́менем. Як же це?

Ще вчо́ра сиді́в він з Голубо́м вдо́ма, при шта́бі бі́ля ко́нов'яза́ і грав з ним же, Голубо́м Грице́м, в ладо́шки. Дзві́нкий розко́тистий смі́х його́, зо́лотий смі́х, покрива́в розча́влену гря́зюку з зо́лотими і́скрами со́нця. Бу́ло весня́не со́нце, весня́ний смі́х.

Ко́лька кла́в свої́ ма́ленькі ру́ки на Гри́цеві ру́чища, чо́рні й ши́рокі, мов лата́ття, і ко́ли той "ма́зав", метки́й Ко́лька регота́в, як наві́жений, з то́ї незгра́бності. Гри́ць до́броду́шно і се́рдечно вто́рив.

— Ах, ти ж, дзи́га!.. Ну на, на,— і кла́в свої́ лапи на ма́нісі́нькі паца́нові до́лоні. Власни́к їх (ма́леньких) пи́льно диви́вся, сма́куючи на́перед вті́ху розпла́ти за несхо́плені шльо́пки, те́пер його́ че́рга. Ко́лька вми́ть висми́кав то одну́, то дру́гу ру́ку і ши́ро та весело́ з бли́скавично́ю шви́дкістю пе́ріщив Голубо́ві ру́ки, аж по́ки вони не че́рвоні́ли, як бу́ряк:

— А що́, бра́тішка, во, во..

І Голу́б не се́рдився (для всі́х він Голубі́в, а для нього́ "Голу́б"), стра́шний і до́брый, грі́зний і весели́й Голу́б... Бу́ло весня́не со́нце, весня́ний смі́х.

.....

Тоскно́ вию́ть дро́ти в темря́ві, тоскно́ і розпа́чливо зу́дять все про одне́, все про одне́. Триво́га... триво́га... Чо́рна ста́нція і чо́рна самотні́сть.

Як же це?

* * *

О́півдні в мі́сто всту́пили ні́мці з бараба́нним бо́єм.

Чи́сті со́лідні гарма́ти, ви́холені ко́ні, чи́сті чи́ткі голу́бі коло́ни се́рйозних лю́дей... Пара́д! До того́ ж пара́д ні́коли не ви́даний. Ні́якої війни́. Ні́якого жа́ху. Бре́хня, що в га́зетах пи́сали, ти диви́:

Офі́цери на ба́ських ко́нях, як гі́мназисти, ски́рять зу́би до па́нянок, оркестр, як но́вий срі́бний п'ята́к. Пра́вда, по́переду і́де ге́нерал, грі́зний і наду́тий, ні́би кай́зер, але ж то́ культу́ра, культу́ра...

— Вот, что́ значі́т ці́віліза́ція! (це па́льто в шля́хетному́ е́кстазі).

— Е́ге ж (а це сі́ряк), я і в го́лову не кла́в, що́б вони́ так... з цьо́го бо́ку вві́йшли... Яким то́ "бо́ком" ви́йдуть?

— Ду́рак!..

На широких багнетах, колись страшних і проклятих, мерехтіло сонце, мерехтіла радісна усмішка міських обивателів. Зустрічали "хлібом-сіллю".

За гостями товпилось старе й мале. Видовисько ж, чи бачив... Чули люди, що там десь Вільгельм, гази, позиції і всяке таке, а щоб хоч одним оком... і ось, диви: — живі, справжні, заливають місто синьою рікою, наче десь греблю прорвало. Дітвори, як горобців: для них найцікавіше — це музиканти,— о! як вони грають, як вони по-німецькому грають...

Колька теж ішов слідом і з захопленням стежив за оказією, але йшов сторожко оддалік, як вовчєня. Шинелю десь закинув чи заховав разом з карабінкою. Сонце широко сипало проміння на непокриту голівку, золотило немите, непострижене, русьве волосся, голубило теплом. Колька морщився, в очі ніби піску насипало, болять від безсоння. Повіки почервоніли, а сонце як не виколе.

Минулої ночі багато думок пролетіло в малій голові, аж щоки позатягало, а нічого й не видумав. Матері теж не знайшов.

З-під важких його чобіт грязюка чвиркає на чиїсь святкові сукні, в шлунку, ніби хтось коловорот крутить. Так ішов у натовпі довгенько, поки не приперли до паркана, як раз на розі, та так приперли, аж дух захопило; кашель, що довго проривався, стис горло общеньками і Колька зайшовся ним нестримно, безпорадно вилупивши оченята.

Скупчилась юрба. Бідолашне хлоп'я аж присіло,— оце та ніч, що на пероні... виходить.

Оказія пройшла мимо, прогрюкали важкі гармати, десь кричали руське безладне "ура".

Біля Кольки юрба меншала,— навіщо він кому такий... вошивий...

Аж тут набігли і... пізнали "ворога".

— Ага, комуніст, красний, держи-и... Пацан...

Колька мусів плигати через калюжі і бігти захекавшись чужими дворами та городами. Ледве не піймали. Та хіба такого доженеш?

Десь під тином впав Колька і лежав до вечора.

Грім німецької музики приніс з собою "мир", "порядок", "спокій" — всі здобутки цивілізації. Пустили в ход купони, розставили по дворах кухні, обділили хазяїв кавою, сочевицею, улаштували гулянку в саду з своєю музикою.

І лише на балконі комендатури поставили кулемет "Кольта", та десь, вечорами, коли в саду в сяйві вогнів скаженів оркестр, а з безвісти долітав темний далекий стогін канонад, росли свіжі могили за містом в бору, туди водили хлопців на страту. Та ще росли стоси німецьких розписок і купонів у селянських запічках... Якою ціною оплатяться вони?

* * *

Вечером Колька тинявся навколо саду, зазірав у квадратіві дірки огороди і не насмілювався зайти. Інстинктивне побоювання, якась непевність переслідує його цілий день... у своєму рідному місті. Цілий день він нічого не їв і то ще добре — хоч цілий зостався. Підійшов був до однієї товстої, такої доброї, наче з лялькою на руках:

— Тьотю, дайте... їсти...

— Ох! ти тут... Ах ти більшовиченя паскудне! Воришка! Григоріє Петровичу. Григорій!..

Колька далі не чекав і дав дьору. — Піаніно колись у неї забрали.

В животі нудить і ссе, а в саду шаленіє мідь, бубнить спів і регіт. Один ось серед усіх такий сіренький, непотрібний і... ворог. Наче маленький звір, відірвав лице від дірки в мурові, понуро побрів головною вулицею.

В однім дворі стояла кухня, смачно пахло супом та смалятиною. Дебелий німець з оголеними до ліктів руками, в білій шапчині роздає великим ополоником суп, другий розливає каву — так побогато, так щедро. Солдати товпились і герготіли, як гуси. Кухар набрав гущі в ополоник і сипнув свині, що порпалась тут же і хрумкала лущиння. Це надало Миколі сміливості,—який він добрий. Підійшов Микола і оддалік:

— Дадю...

Німець не почув, потім зиркнув і оскалив зуби: — Вас?!

— Дядю дайте й мені,— ступив ближче і показав на свиню. Дядя зареготав:

— Болшевік? Я? — і підходить, здоровенний такий. Гість йому, очевидно, подобався. А хлопцеві аж у п'яти кольнуло,— безпомічно злякано озирнувся і чкурнув щосили. "Знають, і тут знають... будь ви неладні"...

Солдати брались за животи зо сміху.

— Гальт! Гальт!

Де там, зник, як дим.

* * *

Тої ж ночі Колька зустрів свою матір, випадково. Стягнувши мотузкою живіт у вузлик, брів через церковну огорожу, шукав місце, де б спочити, щоб зручно і щоб ніхто не прогнав.

Коло замкненої важкої церковної брами сидить у сутінках жінка — темна стара, одинока. Тричі підходив Колька і тричі вертався і все тягнуло назад.

Коли пригнувся низенько, серце забилося:

— Мамо... — тихо так. Жінка кліпнула, мов незрячими очима, ворухнула губами.

— Сину?.. Іди ж сюди, дитино моя, іди сюди... Микола бачив материну радість, тож і вона шукала його, аж зраділа, як угляділа.

— Деж це ти... як ти? сиротя моє... — Понуро сів рядом. Слова, що так хотів сказати любій матері, застряли клубком, лише вткнувся безсило головою в її лахміття і заплакав. Мовчки гладила мати зсохлою рукою нечісану голову, потім, мацаючи, дістала з торбини кусень хліба і дала синові.

Який дорогий гостинець,— Колька кинувся жадібно, відкусював з усієї мочі тугі шматки, вмить розчавлював і ковтав, густо змочені слиною.

А мати дивилась кудись убік і хитала болісно та привітно головою...

...кудись убік... болісно і привітно.

І ось тепер тільки Колька помітив, що мати сліпа. Як же це?... І не бачить вона його,

і не побачить вже більше ніколи. Не побачить вже більше ніколи...

Недоїдений хліб випав і з глухим стуком покотився на чавунні плити.

Лише опівночі Микола заспокоївсь і марив уві сні. Мати зігнулась низько над сином і думала глуху безкраю думу. Не до сну їй, хіба б заснути на віки...

Неспокійно метався син, співав і кликав когось уві сні. В розпаленій хворій голові:—дзвони... — солдати... бойскауты...

Ось він з матір'ю дома,— ждуть батька. Там він десь у германців, на якійсь "пазіції",— не пам'ятає батька Микола. Зрідка приходили листи:

"... жив, здоров чого і вам желаю..." друковані листи і з малюнками. Потім перестали приходити. Мати була солдаткою і ходила "получать пособие" і вже рік верталась ні з чим.

Сиділи вони в темній, холодній халупі і плакали, як grimнула "революція". Незрозуміле слово, а приємне.

Ходили до тюрми випускати в'язнів... демонстрації... маніфестації, з трубами, з "хлаками", з співами незнаними... Мітинги з "ораторами". Цілі дні пропадав десь Микола.

...Ось він в "бойскаутах", втесався якимось...

...Отречемся от старого мі-і-ра.

.....

Коли Льонька-попович перекривив пісню і навмисне з "міра" з'їхав на "мило", він — Микола — вибив йому "бубну" і дуже,— за це турнули із скаутів.

Далі довжелезні хвости за хлібом, голодуха. Єдиною розвагою були набої, набереш, кидаєш у вогонь разом в картоплю — ех! Потім їх вигнали з квартири. Мати безсила і хвора пішла жебрачити, а він, злий на всіх, втік з міста і повернувся лише взимку в Голубом, при штабі.

Веселе почалося життя: товариші, зброя, "діла"... та все потонуло в хаосі німецьких касок і багнетів.

Кольку розбудив прощальний зойк паротягу. Схопився. Але то почулось. Рукавом розвіз холодний піт на чолі, глянув на матір і остовпів...

Мати спала згорбившись, сидячи... торкнув за руки — спала... а руки, як крига. Мертва!..

Як він боїться мерців... Положив хапливо свій кашкет для чогось їй на коліна, підняв недоїдений кавалок хліба і хутко зник.

Весняний ранок радісно позолотив гіллясті голі липи, бризнув сріблом на шиби церковні. Бадьора пташка привіталася з ним, пурхнула з цікавістю на плити і поплигала під важку браму.

* * *

Сонце схилялось надвечір. Над шанцем за містом купи комарів танцювали ліричний танок. Колька сидів на шанцеві і замислено спускав паличкою весінній бурхливий струмочок.

Сьогодні він бачив цікаву і жахливу історію — з в'язниці тікало двоє засуджених на

страту. Обое — хлопці з "самоохорони". Завзяті були і... дурні.

Своєю малою головою силкувався Микола розібратись в оцій події, дурні, чого вони залишились? Реквізували, брали, ділили, важили ворогів, а потім покидали гвинтівки в річку і лишились. Боягузи!.. А от же не боягузи — з-під варти вирвались біля самої комендатури. Він якраз був там за п'ять кроків, вела їх на допит ціла валка синіх солдатів.

Білявий підстрелений біг доти, доки розривною кулею не влучило в голову... а другий, Антін, відняв у німця гвинтівку і, коли б... він би їм дав.

Та на його очах і другому стяли голову, а потім старанно і живо склали разом на обозну повозку і повезли. В нестямі Колька опинився аж тут.

Сидів, гаряче говорив сам із собою і копирсав паличкою в струмочку. Здригнув:

— А що як і його так? — безглузда думка лізла в голову. — А що?.. — і тут же: — ну й що ж, і нехай... А в шлунку, як і вчора, як і позавчора, ссе і болить. Та доки ж це?! Миттю виніс рішучу постанову.

— Красти.

Логіка проста — всі вороги, всі злі, кожен собі. Скільки ходив... добре, коли так проженуть, а другі й ловлять — "воришка", "комуніст"...

— Добре, воришка. Добре — комусь пригрозив. Хай упіймають, ну й нехай...

Постанову ухвалено, Колька гнівно записував її паличкою на дні струмка. Потім схопився і рішуче пішов.

Сутінь наспіх накрила дірною пеленою бунтівне місто.

Дрімали біля цейхгауза патрулі, дрімали півголі осокові, скорботно похитуючи маківками на сірі стріхи і лише де-там, в центрі чи над центром, коливались стовпи світла від дугових ліхтарів.

Вулиці натовлені тисячами підвод (все везуть і везуть — хліб, м'ясо, коноплі, худобу по цих вибитих коліях на вокзал, а там — у безвість) вулиці, натовлені галасом і спекою, збиті сотнями німецьких копит, дрімали сірі, порожні й німі.

Мале хлоп'я без шапки і босе нікало по вулицях. Йшло повз двори, спинялось, де розчинені ворота, заглядало і йшло далі. Де розчинені ворота, там кухня, а де кухня, там і їжа такі двори особливо цікаві. В них недбало все порозкидано, так просто — пішов і взяв, адже ж свині дають...

Микола проти одних таких воріт рішуче зупинився.

Біля ґанку звалені сидла, недбало почеплена на палісаднику зброя... Вартовий сидить спиною сюди і позіхає в захмарене небо. О, яка в нього груба шия, в збрижах. Чомусь пригадав батькову картку, обсижену мухами: сухий, мов тараня, з кокардою... Вмить Кольчин зір прикувала одна дрібниця — всього лише блискучий "маузер" на кухні біля котла... із шнурком і з кобуром... Думки поскакали в іншому напрямкові. Непереможне бажання оволодіти цією цяцькою опанувало всього. Коли б вона йому, — о! він би...

Що "він би", про те гаразд не знав, а душа була вже там, у тому кобурі.

Довго стояв за ворітьми і стежив у щілину. Ось вартовий встав, зітхнув на всі

німецькі груди, полагодив ліхтаря, поставив його зверху і пішов сам до хати. — Ну тепер... і не наважиться — що то буде.

Зрештою, замираючи, просунувсь у ворота і ліг ниць. Серце колотиться, ноги потерпли. Посунувся трохи. За хвилю ще трохи.

Кілька часу лежав тихо, ловив вухом найменший рух,— аж дзвенить там від напруження. Десь прокричали перші півні. До болю стиснув зуби, щоб не цокотіли. Ліз у тіні— через грязюку, через кізяки. Ще трохи... ось уже біля коліс...

Ось...

— Гальт... — і цокіт зброї. Колька влип у землю, потім рвонувсь як заєць, і побіг.

— Гальт!!! — і в слід один, другий постріл. Зразу впав, далі переметнувся через недопалений паркан і залопотів з вітром у темінь. Позаду шум. Вогке повітря спирає груди. Зразу думав капут, але оглядівся — аж наче цілий. Тільки щемить щось...

Біг довго, все далі і далі. Вже за містом. Біля застави хотіли спинить, та Микола не чув і біг, нічого не бачачи, нічого не відчуваючи, окрім терпкого холоду за спиною,— йому постріляли в слід, у простір і стихли.

Куля влучила в груди.

Вже непритомний дерся через якісь левади, через канави, довго; потім втеряв свідомість, але й упавши, ще плазував по грузькій ріллі.

* * *

Коли кліпнув віями, сонце кружляло, мов сокіл, і сипало золотим порохом в очі. Ні підвести голову, ні звести рук. Навколо, скільки оком сягнеш, мокра рілля і нікого, тільки вітер гойдає торішній пирій та вгорі заливається жайворонок. Спробував встати, але... оце, мабуть, і смерть та... Глупо як! В голові осою думка — що можна б не так, ліпше...

Опівдні підібрав дядько, їдучи з міста.

— А Боже, хто тебе, дитино моя, скалічив, знівечив? Бодай же йому...

На возі Микола попрохав води. Пахуче сіно лізло з-під рядна в очі, дядько такий білий і добрий, навіть не вірилося. Всю дорогу скаржився, чи до коняки, чи до нього,—

— А, нно, булана, бодай не пішла під німців... ідуть і беруть, і беруть... Телицю третячку — єдина була, як ока беріг, ходив — забрали, дали ордер...

У вухах шумить: ...Бу, бу, бу... сина забрали десь, нема... та вже, мабуть, і не буде...—Якось безнадійно, сидів дідусь і крутив батогом.

Згадалася мати, закрив очі. Трусить і болить у грудях, моторошно.

...Бу, бу, о-о-о...

— Н-н-о!..

Микола танув. Біля нього упадала дідусева невістка — і сорочечку біленьку, і яблучко мочене... Дідусь лише скорбно хитав головою — не виживе. Е, де вже йому нещасному. Жили вони тільки вдвох з невісткою і лише однією надією— чекали: вона чоловіка, він сина. Ні в неї дітей, ні в нього онуків і ось за те ніби полюбили цього... покидька. — Якби воно оклигало, — скаже було невістка і дідусь мовчки погоджується.

Микола зразу було помаленьку виходив запашними вечорами і чутко, до болю

чутко вслухався в далекий-далекий чи то грім, чи то стогін. Небо таке чисте, чисте, червонясте там над борами. Ворушилась тривога і росла надія. Приходив і сідав біля нього дідусь, запалював саморобну люльку і теж дивився кудись у затягнені димком далі. Єдина думка, єдине бажання росло і заповнювало все.

— Діду, а чи скоро вони прийдуть... наші?..

— Коли б я вже знав, дитино моя...

Але Микола знав, що хлопці прийдуть і скоро прийдуть. Виходив і вдень, подовгу сидів на призьбі та все вдивлявся в далекі хребти синіх борів, жмурился на сонце і чекав. Нікого ніде. Лише ген по шляху смуги хур зі збіжжям ключем тягнуться до міста. На кожній хурі мигтять багнет і каска, а навколо кілька вершників.

В дідуся нічого було молоти і він дуже жалкував. Микола бачив злидні і було ой як неловко, в них і без нього хватає клопоту. Хотів втекти, але... як би ж то була снага тая, якби...

Вмираючи, все питав: — Дідусю, чи скоро прийдуть хлопці?.. Дідусю...

В гарячці кликав матір, хотів іти, потім затих.

Так і не дочекався своїх.

* * *

А в місті йшла швидка евакуація. Говорили, відкликає Вільгельм, говорили — революція і в них.

Якось опівдні місто обстріляли з кулеметів. Переляк позаганяв мешканців до погрібників. За годину до міста вступили повстанці — все кіннота, кіннота.

* * *

Голубів відшукав Миколину жебрачку матір. Жива вона, тільки зсохла і почорніла, мов скелет. Тиха, напівбожевільна вона нічого не знала і говорила різну нісенітницю.

...Сина її схопили й зарізали... о, вона знає... болять же в неї серце, болять. Вчора приходив у білій сорочці, босенький, розтав, як дим... і всяке таке. Не йняв божевільній віри, але десь глибоко ворухилось передчуття, робилось так гірко. Марно заспокоював стару — віщує, як сич той. Постояв понуро і пішов.

На хрестах під сонцем тривожно впівголоса гомоніли галки.

Десь далеко тупо строчив кулемет.

Нічим не шкодував, ні за чим не жалів, а тут... шкода.

Сідаючи на коня, проговорив чи до нього, чи в повітря, грубо так:

— От... і погиб замурзаний... і загубився наш пацан.

Опубліковано у журналі "Всесвіт" № 3 за 1928 рік

Примітки:

Бойскауты (англ.) – слідопити, хлопці; назва дитячої організації, що була заснована в Америці протестантськими педагогами, набула поширення на території Російської імперії на початку XX століття. Була конкурентом соціалістичному дитячому рухові піонерів; заборонена компартією у кінці 1920-х років.

Главковерх (рос.) – верховний головнокомандувач.

Хлаки (рос.) – перекинуте "флаги" – прапори.

Цейхгауз (нім.) – військовий склад для зброї.

Шанець – тут: редут.